

DOI 10.36074/grail-of-science.26.08.2022.52

НЕВІДВОРОТНІСТЬ ІСТОРИКО-АРХЕОЛОГІЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В НАУЦІ ЯК ПЕРЕУМОВА СПРОСТУВАННЯ БРЕХНІ ПРО ПРАЩУРІВ УКРАЇНЦІВ

СЕКЦІЯ ХІХ. ПЕДАГОГІКА ТА ОСВІТА

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ГРУПА¹:

Корсак Костянтин Віталійович

д-р. філос. наук, професор, відповідальний автор
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Таланчук Петро Михайлович

д-р техн. наук, професор, Президент
Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна», Україна

Давиденко Ганна Віталіївна

д-р. пед. наук, професор
Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна», Україна

Калакура Ярослав Степанович

д-р. філос. наук, професор
Київський національний ун-тет імені Тараса Шевченка, Україна

Кірик Тамара Вікторівна

канд. пед. наук, доцент
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Похресник Анатолій Костянтинович

канд. філос. наук, доцент, директор
Київський технікум електронних приладів, Україна

Анотація. Стаття відкриває серію колективних праць, скерованих на наближення перемоги українців та їх прихильників над організованою сусідньою «раковою пухлиною» підлою агресією. У центрі нашої уваги перебуває початок історико-археологічної ноореволюції XXI століття. Так ми пропонуємо назвати відмову від старих міфологізованих уявлень про минуле і побудову нового опису подій соціальної еволюції людства на основі точних ізотопних датувань, генетичного секвенування й усіх нооісторичних досягнень останніх років. Девід Райх та інші наукові лідери світу вказують на потребу створення правдивої картини еволюції Хомо. Стаття скерована на аналіз причин появи на Заході у 2017-2020 роках потоку антиукраїнських статей про

¹ Повний склад науково-дослідної групи вказаний у кінці статті

так званий “ямний геноцид”. У цих статтях висвітлювалося хибне твердження про знищення нашими пращурами у V-III тисячоліттях тому майже усіх європейських чоловіків-землеробів. Ми наводимо докази того, що перехід від канібалізму до гуманізму в інтервалі 15-10 тис. років тому здійснили пращури українців і європейців-землеробів. Вони поширили рільництво по всій Європі разом з гуманістичними цінностями, що заперечували геноцид та убивства. Відкрите Д. Райхом та іншими науковцями зникнення генів землеробів спричинене діями пращурів сучасних західноєвропейців, які спиралися на агресивний архетип. Сьогодні він відомий як «атлантична цивілізація». Її світоглядні недоліки помітні в діях керівників держав ЄС і в поведінці значної частини європейців. Ми пропонуємо поширювати факти про давні події, які знищують російську та іншу брехню про минуле і прискорять повну перемогу України та її союзників у війні Росії проти України.

Ключові слова: війна Росії проти України, давнє минуле, панування міфів, ізопадне датування, секвенування генів, історично-археологічна ноореволюція XXI, міф «геноцид ямників», доведення його помилковості

1. Вступ

Існує дуже багато імпульсів до створення цієї актуальної статті членами «Київського клубу АНТИКОЛАПС». Це постійні запрошення різноманітних видань та інформаційних об'єднань зробити внесок у рух української науки до становища світового лідера, необхідність взяти безпосередню участь у захисті Вітчизни від усіх форм нападу Росії, бажання повідомити керівникам України та всім співгромадянам невідомі раніше факти про провідну роль носіїв українських генів у переході людства від канібалізму до гуманізму та участі в чотирьох інших революціях такого ж видатного світоглядного значення. Ми вказали на ці подвиги у статті [6], але вирішили не зупинятися на цьому.

Так сталося, що наша науково-дослідна група володіє значним масивом даних про наукові досягнення початку XXI ст., продовжує його збільшувати власними відкриттями, а тому може запропонувати українцям й усій сучасній популяції Хомо засоби захисту від загальновідомого комплексу демографічних, екологічних та інших глобальних загроз. Ці засоби ще в 2000-му році відповідальний автор помітив у великому потоці нанотехнологій і трохи пізніше назвав «**ноотехнологіями** (ноосферними технологіями)», що поєднують надання людям всього необхідного з одночасним виліковуванням вже доволі пошкодженої біосфери ([2] та ін.).

Спільно ми створили серію публікацій (стаття [5] є однією з найновіших), і словник «слів з майбутнього» (Нооглосарій — Nooglossary [4] та ін.), але не досягли навіть мінімального успіху в науковому світі та ЗМІ через міцність світової переконаності в тому, що ноотехнології разом з ноонауками (які їх винаходять) *цілковито неможливі*. Ми разом з «Клубом» повторюємо шлях німецького науковця Е. Геккеля (1834-1919), точніше — винайденого ним ще у 1866 році поняття «екологічні науки», яке людство усвідомило і розпочало використовувати через 90 років аж у другій половині XX ст.

Але ми все ж зберігаємо оптимізм, адже з 2019 року ноотехнології «розмножуються самі собою» (ми їх нарахували майже 40), тому ось-ось Хомо їх помітять і вкладуть головні ресурси не у створення «Індустрії 4.0», а в побудову ноосупільства як гарантії передбаченого нашим генієм В. Вернадським тривалого ноосмбіозу людства та цілковито вилікованої біосфери.

Зі щойно сказаного легко зробити висновок такого плану: лідерство України в науках насправді *вже розпочалося* з початком XXI ст. у вигляді винайдення і поширення інформації про ноотехнології і ноонауки. Інформації, яка ось-ось заповнить всю планету. Можливо — одночасно з перемогою українців та їх прибічників у майже світовій війні-2022.

Ця стаття є першою у серії публікацій, що стануть нашою спільною реакцією автономного об'єднання українських науковців і освітян на початок світової революції в уявленнях про минуле. Зі зрозумілих причин все викладене в океані навчальної літератури, енциклопедій, монографій, друкованих статей і різноманітних сучасних е-матеріалів залишається грандіозним комплексом гіпотез, міфів, фантазійних вигадок і злісної брехні, вагома частина якої (прикро — але факт) стосується слів «українці та Україна». Перемогу над брехнею ми збираємося отримати через створення і поширення молоді комплексної науки XXI ст. — *нооісторії* (для англомовних читачів — *noohistory* або *wisehistory*).

Нооісторія формується на наших очах як сектор комплексних знань. Вона спирається на здійснені багатьма лабораторіями провідних держав світу ізотопні та інші датування старих і нових артефактів разом з генетичним дешифруванням (секвенуванням) їх органічної складової.

Образно висловлюючись, нооісторія є справжньою НІМАРС-історією, спроможною одним чи кількома відкриттями анулювати всі старі уявлення про минуле. Для науковців світу таким стали розкопки «навчально-виховних» кільцевих споруд в Гебеклі-Тепе (точніша назва — Портасар, бо там до приходу турків жили пращури вірмен і курдів) стало крахом всього написаного раніше про появу цивілізацій. Доцільно нагадати, що прихильники традиційних уявлень щодо цивілізаційного лідерства Єгипту і Межиріччя здійснили розпачливу і невдалу спробу через суд цілковито заборонити скерування до молоді будь-якої інформації про відкриття у Гебеклі-Тепе.

Ця стаття, як і вся запланована серія, спиратиметься саме на найновіші нооісторичні досягнення й пропонуватиме не критичний аналіз «історичних помилок», накопичених і поширених з моменту винайдення писемності, а сукупність нових і найновіших нооісторичних фактів у темі «українці, Україна, європейці та Західна Європа».

Мета нашої першої колективної «нооісторичної» статті полягатиме у поширенні правди про виявлене науковцями світу явище дивної західноєвропейської нерівноваги між кількістю чоловіків і фертильних жінок з колосальною перевагою на користь других та головні особливості підготовки розрідженого населення до прадавньої (десь 3250 років тому) грандіозної битви на річці Толлензе, що зміцнила поділ Європи на Захід і Схід.

Вибір **завдань** детермінований нашим професійним і громадянським обов'язком у пошуках і поширенні правди про провідну роль носіїв українських і праєвропейських генів у формуванні гуманістичного архетипу, необхідністю висловити свою думку щодо його несподіваного і цілковитого зникнення в Західній Європі та збереженні в українсько-слов'янському світі. Ми зобов'язані викласти нові наукові факти й запропонувати читачам наш варіант висновків з них, вказавши шляхи для їх використання в умовах «війни-2022».

В **методологічному плані** ми не збираємося «винаходити велосипед» і задовольнятися заміною попередніх термінів на сконструйовані нами.

Спиратимемося на перевірені століттями засоби і методи проведення якісних наукових досліджень з концентрованим акцентуванням уваги на найновіших відкриттях останніх років. Центральними поняттями у цьому аспекті будуть «інтегративність» та «мультидисциплінарність» в межах нещодавно усвідомленої *глобальної еволюційності* з дослідженням динаміки еволюції за усі часи неорганічного, біологічного і соціального світів. В основу свого дослідження покладемо всі відомі нам досягнення старих і нових провідних наук, але головним засобом отримання бажаних результатів оберемо факти з нооісторії та наймолодших наук (археометрії, палеогенетики й багатьох інших), найбільші досягнення яких датуються останніми роками і продовжують поповнюватися з усе вищою інтенсивністю. Використаємо можливості інфографіки, Інтернету та всіх друкованих й інших джерел. Їх, очевидно, дуже багато, тому посилання здійснимо тільки на найнеобхідніші.

2. Вимушені вступні термінологічні уточнення

Витратимо кілька рядків на нагадування про найвизначніші термінологічні розбіжності у значеннях «подібних» слів між колективним Заходом і Сходом (точніше — з Україною). У нас сформувалося масове використання слова «наука» в його найширшому можливому значенні як узгоджених сукупностей упорядкованих знань з прикметниковими уточненнями у разі потреби: 1) *природничо-математичні науки*; 2) *гуманітарні науки* і т.д. (повний перелік тут неможливий).

На Заході на законодавчому рівні в ЄС і в окремих державах щойно вказані два «найголовніші» словосполучення мають чіткі окремі назви: 1) — Sciences; 2) — Arts. Отже, у першому наближенні наше всеохопне слово «науки» відповідає західній комбінації Sciences & Arts.

До цього додамо вказівку на звичну й дуже недооцінену нами самими власну освітню перевагу над Заходом, що є наслідком поєднання державної ідеології з намаганням сформувати «гармонійну особистість». Тому на українських теренах мало не століття молодь старанно вивчала комплекс Sciences & Arts. Усі 100% кожної генерації. Наслідку заздрять навіть на Заході, адже у нас в Україні практично всі знають принципи відмінності між властивостями ядер, атомів і молекул.

Все інакше на Заході! Там орієнтація на професіоналізм разом з відмовою від «педагогіки примусу» зумовила виникнення і збереження до сьогодні глибокого поділу молоді на «гуманітаріїв» і «природничників» з рівня молодшої середньої школи і вище (навіть у мовній сфері він дуже чіткий!). Всі отримують спеціалізовану освіту з поєднанням її позитивних і негативних наслідків. Серед останніх той незаперечний факт, що серед усіх лідерів Європейського Союзу тільки А. Меркель знала й порівняно успішно використовувала інформацію про сучасні досягнення у вивченні та використанні ядер, атомів і молекул. Звісно, заторкнута тема заслуговує на дуже глибокий аналіз, але не в цій статті.

Якщо обирати *«семантичні помилки»* колективного Заходу, то *перше місце* ми віддаємо жорсткій забороні використання в усіх журнальних чи інших наукових публікаціях у сфері Sciences & Arts слів чи понять з літерами «ноо- (ноо-)». Цей безперечно шкідливий консенсус сформувався у 1960-1970-х роках у результаті всепланетного обговорення ідей, які французький палеонтолог і теолог П.Т. де Шарден (1881-1955) заклав у свій вражаючий науковий твір з

назвою «Феномен людини» [8]. Для припинення дискусій, що вже розпочали перетинати небезпечну стадію «переходу на особистості», умовилися закласти у термін «ноосфера (noosphere)» шарденівську пропозицію бачити в ній цілковито нематеріальну spirit-оболонку Землі, що складається з усіх усвідомлених і неусвідомлених думок мільярдів Хомо. Тому це слово і всі можливі з «ноо- (noo-)» заборонили включати в публікації видань усього гігантського світу Sciences & Arts.

Результатом є цілковита відсутність слова «**ноосфера**» в супер-енциклопедіях ([9] та ін.) і мінімальне використання у величезному англomовному Інтернеті. На наших теренах цей негативний консенсус менш жорсткий. Його притримуються практично всі наші філософи і багато гуманітаріїв, але не екологи і представники кількох інших наук.

Небажання Заходу використовувати терміни з «ноо» ліквідувало можливість відповідальному автору та його невеликій науковій групі досягти світового поширення інформації про грандіозне досягнення людства — початок його входження в нооеру з 2000-го року.

Закінчимо свої вступні термінологічні пояснення, переплетені з футурологічними пропозиціями, нагадуванням про колосальну відмінність у звичному для нас значенні слова «культура» з тим, що означає для професійних археологів друга частина їх центрального професійного терміну «**археологічна культура — а-культура**». Якщо коротко, то **а-культура** використовується для позначення решток горщиків та інших знахідок по відношенню до того місця, де вони були знайдені (для України прикладами є антонівська культура, аккайська культура, ... трипільська культура та інші). Жодного ширшого значення (мова, вірування, походження, генетична спорідненість та все інше) а-культура не має і не набуде вже ніколи, якщо не стане фрагментом нооархеології та нооісторії.

3. Виклад отриманих результатів

3.1. Стан світових досліджень подій останніх десятиків тисяч років

Сучасний Інтернет з його багатьма мільярдами легкодоступних інформаційних матеріалів дає змогу переконатися в грандіозній чисельності фахівців з історії й археології, а також у мало чим обмежених можливостях публікації своїх праць у тисячах друкованих і е-видань. Може скластися хибне враження про неминучість грандіозних успіхів у достеменному вирішенні великих проблем і скерування зусиль на океан концентрованих, скрупульозних і малоістотних досліджень усіх черепків і кісточок, яких віднаходять усе більше і більше.

Для отримання фахової відповіді на запитання «сучасний стан археології та її перспективи» ми пропонуємо звернутися до світового лідера інноваційних досліджень у цій сфері — американського генетика Девіда Райха, чия лабораторія здійснила більше точних генетичних дешифрувань як решта світу разом узята. Нам потрібна не видана в Україні його книга про генетику походження Хомо, а зовсім недавнє інтерв'ю для фахового журналу провідного університету світу [10] (*Harvard Magazine*, 124, 6, July-August 2022), поєднане зі спробою критичної оцінки стану всієї сфери історико-археологічних досліджень. Ми не претендуємо на філологічну точність цитування, а піклуватимемося про відтворення глибинного змісту його міркувань.

Нагадаємо, що генетичні дешифрування стали можливими тільки після виконання програми «Геном 2000» й створення вимірювального устаткування на основі поєднання досягнень ІКТ та багатьох природничих наук. У «гарвардській статті [10]» вказано, що в 2010 році науковці мали лише п'ять дешифрувань геномів пращурів, а на момент інтерв'ю «...лабораторія професора генетики та еволюційної біології людини Девіда Райха секвенувала понад 16 000 давніх людей з усього світу». На всій планеті інтенсифікуються зусилля археологів і генетиків, а тому практично щодня з'являються повідомлення про ті чи інші нові досягнення.

Але найбільше нас цікавить один з перших результатів Д. Райха. Ось його опис словами видатного професіонала: «В Іберії, якщо подивитися на Y-хромосоми — ДНК, яку люди одержують від своїх батьків, — то виявиться, що на межу 4000 років тому вони більш-менш на 100% були степовими. Це означає, що чоловіки, які прийшли у складі східної групи, повністю витіснили місцевих чоловіків у результаті якогось процесу. Чи це було насильством, чи вибором партнера, чи ще чимось? Чи могла хвороба зіграти роль? Що сталося, невідомо, бо ці події відбулися до того, як писемність з'явилась у цій частині світу» [10].

Факт такого великого зменшення був негайно інтерпретований журналістами як явище практично тотального винищення іберійських чоловіків-землеробів. Тих чоловіків, чийі давні пращури разом з майбутніми трипільцями (праукраїнцями) винайшли аграрне життєзабезпечення разом з гуманістичним архетипом 10 тисяч років тому на Близькому Сході і перенесли його на Захід Європи.

А тут ми процитуємо центральну думку Д. Райха про те, що вся попередня історія вчень про неолітичне минуле, що спиралася на ототожнення поняття згаданої нами «археологічної культури» як решток кераміки та інших виробів зі справжньою культурою чийіхось пращурів, з їх цілісною групою та її подальшою активністю в практично незмінному складі аж до наших днів, накопичила настільки багато помилкових уявлень і тверджень, що має бути анульованою і залишеною в бібліотеках та інших сховищах.

Заключні фрази недавнього інтерв'ю Д. Райха звучать наступним чином: «Наше розуміння цих взаємозв'язків найближчими роками стане проблемою, що ґрунтується на більш ретельному аналізі даних та погляді на них з нових точок зору. Ми робимо кілька кроків назад і розуміємо, що ключові події та стосунки суттєво відрізняються від моделі першого проходу (**першого наближення), яку ми спільно розробили. **Модель, у створенні якої я брав участь, хитається** (**акцентовано нами). Я знаходжу це захоплюючим і дестабілізуючим. І я хотів би взяти участь у спробі з'ясувати правду» [10]. Очевидно — ми маємо такі ж наміри з егоїстично-національних потреб воєнного сьогодення.

Нагадаємо, що з об'єктивних причин (відсутність точних даних, тиск державних керівників тощо) кількість накопичених помилок у творах істориків й археологів дійсно фантастично велика, а тому спроба опрацювання текстів навіть найкращих оглядових статей сучасних зарубіжних фахівців створює і труднощі, і розчарування. З усіх концентрованих пояснень витоків вказаних Райхом «неуспіхів» західної науки ми обрали рис. 1, який засвідчує базову

модель розвитку подій (неолітичної експансії) на теренах Європи за останні 10 тисяч років.

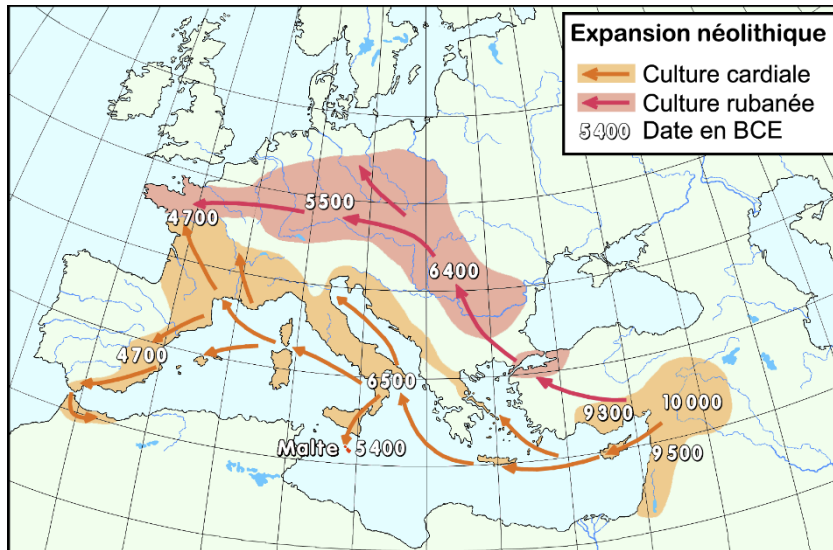

Рис. 1. Сучасні «офіційні» західноєвропейські уявлення про перебіг прибуття землеробів з Близького Сходу на основі класифікації черепків [11]

Просимо звернути увагу на повне ігнорування степових європейських просторів на схід від Карпат і абсолютну переконаність у тому, що там, наче сарана, раптом розмножилися дикуни-номади аж до організації страшного наступу на Європу, що набагато перевершив усі монгольські. Перевершив тому, що зумовив щойно вказану Райхом повну заміну іберійських чоловічих генів генами нападників, яких Європа називає «ямниками» (невдалий термін!).

Та окрім «ненависті до степів», помилки зарубіжних науковців мають в їх основі незрозумілу для нас принципову відмову відшукати вірогідне пояснення того, де, коли, хто і як здійснив перехід від природно-фауністичного канібалізму до гуманізму з усім комплексом його цивілізаційних цінностей. Завдяки багатьом найновішим нооісторичним відкриттям наприкінці 2021 року ми запропонували гіпотезу того, як упродовж кількох тисячоліть (15 — 10 тис. р. тому) генетичні пращури українців і згаданих на рис. 1 європейських землеробів спільно сформували цілковито нове світоуявлення і вже на його основі заходилися здійснювати неолітичну аграрну революцію ([6; 7] та ін.).

3.2. Формування ненависті до пращурів українців у Західній Європі

Можливий обсяг викладу і його мета примушують нас відмовитися від аналізу наростання європейських труднощів об'єднання творчих можливостей археологів з їх «а-культурами» і генетиків з їх все більшими досягненнями. Сконцентруємося на тому, що кілька років тому зусиллями недоброзичливців України, яка вела нерівну війну на Донеччині з російськими агресорами, науково-популярна і навіть фахова частина західноєвропейських видань була заповнена десятками і сотнями матеріалів з ключовими словами «геноцид ямників». Їх зміст, сенс і скерування легко зрозуміти вже з простого споглядання рис. 2, запозиченого зі статті у журналі «Science & Vie (Наука і Життя)», що є безсумнівною гордістю Франції [12].

Рис. 2. Заголовок статті у журналі «Science & Vie», яка описує кривавий марш пращурів українців (ямників) аж до Атлантики і Британських островів

В Інтернеті кожен з читачів без найменших труднощів може відшукати приблизно 13 500 матеріалів для слів «Yamnaya genocide», 29 000 — для «Yamnaya violent». Але всіх перевершив Heinrich Wells винайденням рис. 3 [13], що й зараз фігурує в різноманітних виданнях при вміщенні в них матеріалів про часи європейського неоліту та енеоліту.

У матеріалах періоду інформаційної атаки на пращурів українців у заголовках і в текстах науково-популярних матеріалів нападників називали «ямниками» (фр. — les Yamnayas [12], англ. — the Yamnaya [13]), а в більшості ілюстрованих видань обов'язково ототожнювали зону їх появи зі степами Дикого Поля. У них зазвичай безапеляційно наголошувалося на тому, що «ямники» майже на 100% винищили європейських фермерів — нащадків тих, хто винайшов землеробство на Близькому Сході, поширив його на Захід, будував там тисячі мегалітичних споруд — менгірів, дольменів, великих і малих кільцевих споруд, подібних до Стоунхенджа.

Рис. 3. Ілюстрація до статті Г. Уеллса про «ямників» (пращурів українців) — «найбільш вбивчих людей усіх часів»

Далі продовжували вказівкою на те, що на їх місце прийшли чоловічі гени нападників. Особливо великі матеріали часто вміщували карти з наведенням сучасного поширення цих генів. На рис. 4 наведемо українізовану нами схему зі статті [12].

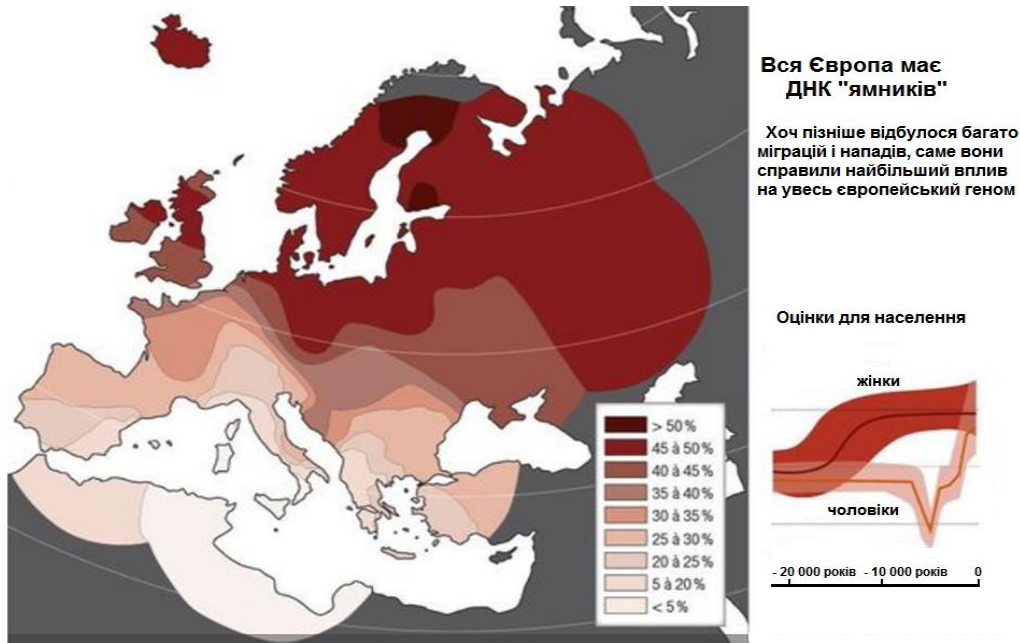

Рис. 4. Цитата: «Всю Європу заповнили ДНК «ямників». Мало хто з інших чоловіків зміг залишити нащадків [12]».

У даний момент брехня про «ямників» не користується попитом, тому хвиля наклепів у великотиражних ЗМІ уцхула, а в наукових журналах кваліфіковані автори писали про формування вказаної на рис. 4 великої кількісної переваги жінок над чоловіками обережно і помірковано. Тільки зараз настали часи вміщення матеріалів про те, що згадані на рис. 2 «ямники» нікого не знищували, а несли з собою аж до меридіану Берліна високу культуру, ковальство, металургію міді і бронзи, конярство та інше.

Передбачений Д. Райхом переворот в описах подій в неолітичній Європі буде спиратися на наявні докази того, що «степовики (чи ямники)» являли собою не однорідну масу номад, а з прадавніх давен склалися з двох частин з чоловічими гаплогрупами R1a і R1b, які в своїй поведінці та діяльності виявилися вражаюче різними.

Обидві виникли ще в льодовиковий період на Західному Алтаї. Спершу R1a, через кілька тисяч років — R1b. R1a були нашими пращурами по чоловічій лінії, землеробство не винаходили, а дуже успішно полювали навіть на велику і небезпечну дичину. Їхні тогочасні вірування примусили рухатися на Захід, де на Балканах їх зупинили моря і льодовики. Але коли вони розтанули, R1a розсипалися по теренах листопадних лісів і приблизно 7000 років тому зустрілися з нашими пращурами-землеробами, яких з дельт Дунаю і Дніпра витіснило на північ підвищення рівня Чорного моря аж на 120 м.

Злиття генів R1a і землеробів мало наслідком в умовах тогочасного кліматичного оптимуму появу Трипілля як справжньої подоби «земного раю», з

рівністю статей, миролюбністю, гуманістичним архетипом. Ми довели, що пошуки носіями R1a металів і кліматичні зміни зумовили одомашнення коней, формування між Дністром і Західним Сибіром Великого Трипілля як зони поділу праці, гірництва, металургії і конярства. Лідерство наших пращурів у технологіях було настільки високим, що приваблювало купців і «розвідників» з усіх теренів, тому з Великого Трипілля у формі «хмари тегів» (виробничих та інших термінів) поширилися ті сотні слів, що сформували всю велику родину індоєвропейських мов. Ми писали про це у багатьох статтях ([3] та ін.), а наше пояснення «хмарнотегового» механізму виникнення сім'ї індоєвропейських мов було підтримане лінгвістами. Велике Трипілля розпалося після грандіозного виверження вулкану в Егейському морі на острові Санторін в 1628 р. до н.е. і створення ним доволі довготривалої «пилової зими». Тому гени чоловіків з гаплогрупи R1a урешті мирно поширилися до меридіану Берліна на Заході, до пустель Китаю на Сході і до північної частини Індійського субконтиненту (ми маємо на увазі «похід аріїв»).

Фактів про діяльність носіїв R1b накопичено незрівнянно менше і багато фрагментів їх історії потребують уточнення, хоч первинна інформація достатньо надійна ([1] та ін.). Спершу вони так повільно долали безмежні простори Західного Сибіру, що досягли східної частини Великого Трипілля в часи його творчого піднесення. Оволодівши конярством, ковальством та іншими технологіями, носії R1b (їх інколи називають «ербінами») також вирішили приєднатися до Сонця на Заході, але обрали зі своїми кіньми і бойовими колісницями дуже химерну траєкторію. Більшість полишила після себе генетичні сліди на такій трасі: Південне Поволжя — Дагестан — Близький Схід — Єгипет (Тутанхамон мав гаплогрупу R1b) — Північна Африка — Марокко.

Після перетину Гібралтарської протоки носії чоловічої гаплогрупи R1b сподівалися приєднатися до Сонця після його заходу, але були зупинені обширом океану і шоковані тими гігантськими хвилями, що накочуються на суходіл (рекорд, як відомо, Природа встановила у Португалії — до понад 30 м. у Назаре).

Висловимо припущення, що їх розчарування спричинило геноцид, але не менше значення могла мати жіноча прихильність до здоровенних вершників на конях і з блискучими мечами. Так і могла сформуватися вказана на рис. 4 нерівновага статей. З цих чи інших причин (гіпотетична епідемія чуми та інше) якість і кудись щезли гени будівельників Стоунхенджа.

Та ще одним поганим наслідком стало зникнення разом із чоловіками-землеробами гуманістичного архетипу і заміна його войовничим «атлантичним», який за тисячі років спромігся натворити такого, що краще й не згадувати. Носії R1b спершу «потренувалися» у варіанті невеликих геноцидних нападів в Центрі Європи, а пізніше вирішили цілковито поширити свій вплив на заселені майбутніми слов'янами землі на схід від меридіану Берліна.

Наслідком стало те, що експансивні журналісти назвали «першою світовою війною». Насправді це було зіткнення двох хвиль чоловічих генів, найбільше з яких сталося 3250 років тому на північ від Берліна на місці греблі з містком через річку Толлензе. «Наші» (майбутні поляки разом з трипільцями) винищили майже усіх нападників й всіяли їх тілами кілька кілометрів дна торф'янистої річки, схожої на нашу Ірпінь. У результаті вцілілі нападники

відступили і «заспокоїлися» аж на 2000 років. Битву і вивчення її наслідків розглянемо в наступній статті, а тут відзначимо тільки цікаву паралель: Ірпінь у лютому-березні 2022 року зіграла ту ж роль природного бар'єру для російських агресорів, що й Толлензе у далекому минулому.

Пропонуємо також подумати над тим, що мислення і вчинки усіх Хомо в усі часи детермінувалися спільним впливом генетичних програм, сформованих десятками мільйонів років фауністичного життя, і короткими роками індивідуального розвитку в конкретних соціальних умовах родинного і ширшого оточення. На наш погляд, уся щойно вказана «генетична» інформація робить зрозумілим і всепольське народне прагнення підтримати і захистити жінок та дітей з України, і обережність й погано приховану антипатію багатьох керівників держав ЄС разом з великою частиною їх населення.

Попередній абзац є частиною висновків, які ми плануємо продовжити в наступних статтях запланованої серії. Пропонуємо читачам нашої праці та всім їх колегам взяти активну участь у розвитку історико-археологічної ноореволюції-XXI й підтримати її власними дослідженнями. Ми збираємося продовжити і розширити свої публікації, докладаючи якнайбільші зусилля до вивчення найновіших нооісторичних фактів з метою використати їх для ліквідації впливу шкідливих для нас старих міфів.

І найголовніше: світ повинен дізнатися про досягнення носіїв українських генів у прадавні й давні часи. Не тільки наші друзі на Заході, а й увесь Третій світ має усвідомити все глобальне значення вже достатньо близької перемоги над російськими «лісовими варварами» у війні-2022.

Список використаних джерел:

- [1] Klyosov A. (2019). Karta i marshruty drevnikh migratsiy gaplogruppy R1b [Map and routes of ancient migrations of haplogroup R1b] (URL: <http://pereformat.ru/2019/11/r1b-map/>) (in Russian) Appeal 26-11-2019
- [2] Korsak, K.V. (2011). Nooekonomika (4-ta khvylya) — shlyakh staloho rozvytku lyudstva u KHKHI stolitti [Nooeconomics (4th wave) — the path of sustainable development of mankind in the XXI century]. *Ekonomist — Economist*, 1, 20-23. (in Ukrainian)
- [3] Korsak K.V., Lyashenko L.N. (2017). Gipoteza fenomena proiskhozhdeniya i rasprostraneniya na planete indoyevropeyskoy sem'i yazykov [Hypothesis of the phenomenon of the origin and spread of the Indo-European family of languages on the planet] *RELGA — RELGA*, n3 [321] 15.03 (Url: <http://www.relga.ru/Environ/WebObjects/tgu-www.woa/wa/Main?textid=4921&level1=main&level2=articles>) (in Russian) Appeal 1-08-2022
- [4] Korsak, K.V., & Korsak, Yu.K. (2019). Noohlosariy-2 — noonauky dlya maybutn'oho bez kolapsiv [Nooglossary-2 is a noosciences for the future without collapse]. *Vyshcha shkola — Higher School*, 2, 31-53 (in Ukrainian)
- [5] Korsak K., Kiryk T., Pokhresnyk A., Korsak Y., Lyashenko L., Chorny O. et al. (2021). Pro liderstvo Ukrainy u vykonanni lyudstvom noozapovitiv V.I. Vernads'koho na osnovi nootekhnolohiy i noonauk [About the Leadership of Ukraine in the Performance of Human Nootestament V.I. Vernadsky on the Basis Nootechologies and Noosciences]. *International scientific journal «Grail of Science», №8 (September, 2021) with the proceedings of the: II Correspondence International Scientific and Practical Conference “An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary”, September 24th, 2021 (pp 319-333)*. (DOI 10.36074/grail-of-science.24.09.2021.059). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/article/view/14835/13514>) (in Ukrainian)

- [6] Korsak K., Talanchuk P., Davydenko G., Kalakura Ya., Mykhaylyuta O., Pokhresnyk A. et al. (2022). Rol' ukrayintsev i henetychno sporidnennykh narodiv u realizatsiyi p'yaty holovnykh vseplanetnykh revolyutsiy [The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions]. *International scientific journal «Grail of Science», №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference "An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary", April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporate Management (Vienna, Austria)*. Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian)
- [7] Korsak, K. V. (2022). Korysnist' dlya peremohy ukrayintsev u viyni-2022 znan' z nooistoriyi ta bahat'okh inshykh noonauk. [Useful Knowledge of Noohistory and many other Noosciences for the Victory of Ukrainians in the War of 2022]. *Visnyk nauky ta osvity — Herald of science and education. Issue #1(1). 268-286*. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/vno/index> (in Ukrainian) Appeal 1-08-2022
- [8] Teilhard de Chardin P. (1987). *Fenomen cheloveka / Perevod s frantsuzskogo [The Phenomenon of Man / Translated from French]*. M.: Nauka.
- [9] The Oxford Companion to Philosophy (2005) / Edit. by T.Honderich. Second Edition. New York, Oxford University Press. (URL: http://cdn.preterhuman.net/texts/thought_and_writing/philosophy/Honderich%2C%20Ted%20%28ed.%29%20-%20The%20Oxford%20Companion%20To%20Philosophy.pdf)
- [10] Shaw D. (2022). Telling Humanity's Story through DNA. Geneticist David Reich rewrites the ancient human past / *Harvard Magazine, 124, 6, July-August* (URL: <https://www.harvardmagazine.com/2022/07/feature-ancient-dna>) Appeal 15-07-2022
- [11] Histoire du peuplement de la France (URL: https://fr.wikipedia.org/wiki/Histoire_du_peuplement_de_la_France#/media/Fichier:Expansion_n%C3%A9olithique.png)
- [12] Thomas Cavallé-Fol (2019) Yamnayas — le peuple fantome de l'Europe / *Science & vie* (1225, octobre 2019) (URL: <https://www.science-et-vie.com/science-et-culture/yamnayas-le-peuple-fantome-de-l-europe-51463>) Appeal 12-07-2022
- [13] Wells H. Story of most murderous people of all time revealed in ancient DNA (URL: https://www.linkedin.com/posts/heinrich-wells-a917a61b8_yamnaya-yamnayagenocide-activity-6869389777884520449-Sbx6) Appeal 15-07-2022

Наукові дослідження проводили усі члени науково-дослідної групи у такому складі

Антонюк Людмила Анатоліївна, ст. викл., Ун-тет менеджменту освіти НАПН України;
Артемов Володимир Юрійович, д.п.н., доцент, професор кафедри Національної академії Служби безпеки України, м.Київ;
Бойчук Олена Сергіївна, ст. викл., Київ. нац. економ. ун-тет ім. Вадима Гетьмана»;
Бойчук Наталія Олександрівна, маг. філ., Київ. нац. ун-тет ім Тараса Шевченка;
Гребенюк Анастасія Олександрівна, аспір., ст. викл., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»;
Григор'ян Микола Борисович, к.т.н., доц., Черкаський ін.-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України;
Гриценко Марина Василівна, к.ф.н., ст.н.с. Інституту вищої освіти НАПН України;
Давиденко Наталія Вікторівна, ст. викл., Київський медичний університет;
Давиденко Ганна Віталіївна, д.п.н., проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Давиденко Віталій Володимирович, д.політ.н., доцент, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Дзвінчук Дмитро Іванович, д.ф.н., проф., Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;
Донець Зоя Федорівна, к.п.н., Комітет з охорони культурної спадщини Національної Ради Жінок України
Дударенко Людмила Валеріївна, к.філ.н., Міжнародна академія екології та медицини;
Дяковський Дмитро Анатолійович, к.е.н., професор, Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
Євтодок Антоніна Володимирівна, к.ф.н., доцент, гештальт-консультант, м.Луцьк;
Журбинський Дмитро Анатолійович, к.т.н., доц., Черкаський ін.-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України

Калакура Ярослав Степанович, д.і.н., проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Калакура Олег Ярославович, д.політ.н., проф., Ін-тут політ. і етнонац. досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України
 Києнко-Романюк Лариса Анатоліївна, к.п.н., доц., Вінницька акад. неперервної освіти;
 Кірик Тамара Вікторівна, к. пед. н, доцент, ПВНЗ «Київський медичний університет»
 Клепко Сергій Федорович, д.ф.н., доцент, Полтавський ін.-тут підвищення кваліфікації вчителів;
 Кнодель Людмила Володимирівна, д.п.н., проф., Київський ун-тет ім. Бориса Грінченка;
 Кобельський Тарас Володимирович, магістр з біології, КНУ імені Тараса Шевченка
 Ковалів Олександр Іванович, д.е.н., ст.н.співр., Інститут агроєкології і природокористування НААН України
 Коломієць Олена Вікторівна, к.філол.н., доц., Таврійський нац. ун-тет імені В.І. Вернадського
 Корнієнко Віра Григорівна, м.філол., Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
 Корсак Костянтин Віталійович, д.ф.н., проф., ПВНЗ «Київський медичний університет» (відповідальний автор);
 Корсак Юрій Костянтинович, к.ф.н., ст..н.сп., Інститут вищої освіти Національної акад.. педагогічних наук, м. Київ;
 Кузьмінець Микола, д.техн.наук., Національний транспортний ун-тет, м.Київ;
 Кузьмінець Оксана, к.с/г.н., Націон. ун-тет біоресурсів та природокористування, м.Київ;
 Кулик Оксана Миколаївна, здобувач Інституту вищої освіти НАПН України;
 Лісовська Любов Володимирівна, проректор Інституту екології, економіки і права, м. Київ;
 Лук'яненко Ігор Володимирович, магістр з фінансів, МАУП, м. Київ
 Ляшенко Лариса Миколаївна, к.п.н., доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Максименко Геннадій, ГО «Центр-99», голова правління, здобувач PhD, м. Київ;
 Максименко Олена Валеріївна, ГО «Центр-99», засновник Наукового сектору, м. Київ;
 Мартинюк Сергій Якович, воїн, письменник, краєзнавець, журналіст, громадський і політичний діяч України;
 Михайлюта Валентина Петрівна, к.ф.н. доцент Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка;
 Михайлюта Ольга Олександрівна, кандидат наук із соціальних комунікацій;
 Муляр Галина, к.іст.н., доцент, Академія праці, соціальних відносин і туризму, м.Київ;
 Павловський Є.А., м.іст.н., каф. укр. та лат. мов, ПВНЗ «Київський медичний університет»;
 Парапан Василь Борисович, директор Центру «Практична філософія», м. Київ;
 Петрукович Світлана Вікторівна, к.п.н., доцент, Ніжинський ДУ ім.Миколи Гоголя;
 Пилипенко Світлана Павлівна, к.ф.н., доцент, Київський медичний університет;
 Поляк Ольга Вікторівна, к.п.н., доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Похресник Анатолій Костянтинович, к.ф.н., доц., дир. Київ. техн. електор. приладів, Президент спілки ректорів України
 Руденко Юрій Дмитрович, д.п.н., проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Сергійчук Володимир Іванович, д.і.н., проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Соловей Ніна Василівна, к.філ.н., доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Сонько Сергій Петрович, д.географ.н., проф., Уманський національний ун-тет садівництва;
 Таланчук Петро Михайлович, д.т.н., проф., Президент Відкритого міжнародного ун-ту розвитку людини «Україна»;
 Таланчук Ірина Володимирівна, к.правн.н., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Тарутіна Зінаїда Євгенівна, к.мед.н., экс-працівник Інституту вищої освіти НАПН України;
 Тименко Володимир Петрович, д.п.н, проф., Київська держ. акад. декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука;
 Томіна Ю.О., к.п.н., доц., Київський нац. торговельно-економічний університет;
 Тополь Ольга Володимирівна д.ф.н., проф., Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;
 Тростянецький Олексій Іванович, аспірант, Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;
 Уваркіна Олена Василівна, д.ф.н., проф., Нац. техн. ун-тет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»;
 Ховлун Олексій С., к.юрид.н., зав. каф., Академія праці, соціальних відносин і туризму;
 Чорний Олександр Олексійович, д.ф.н., проф. Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г.Шевченка;
 Чорнойван Ганна Петрівна, к.п.н., Інститут вищої освіти НАПН України;
 Чухліб Тарас Васильович, д.і.н., ст.н.співр., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Шакун Наталія Валеріївна, к.ф.н., доц., зав. кафедри філософії і суспільних наук НУ "Чернігівська політехніка";
 Шевчук Ірина Костянтинівна, ст. викл. Київський медичний університет;
 Шугалій Наталія Євгенівна, к.п.н., доц., Ніжинський нац. ун-тет імені Миколи Гоголя;
 Юрій Михайло Федорович, д.і.н., проф., Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
 Яцків Ярослав Степанович, д.ф.-м.н., академік Національної академії наук України.

Кафедра української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»: Бабаєвська Тетяна Григорівна; Білозьоров Володимир Олександрович; Боголюбова Марина Михалівна; Вихор Віктор Григорович; Луценко Тетяна Леонідівна; Ляліна Ольга Олександрівна; Онкович Ганна Володимирівна; Редько-Шпак Леся Вікторівна; Рихлік Людмила Петрівна; Флегонтова Наталія Миколаївна; Бикова К.С., Гордієнко А.М., Коротун О.О., Рибалко Г.М.